

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- การุณลักษณ์ พหลโยธิน. ลัทธิการก่อการร้ายและการก่อการร้ายในทศวรรษของไซเวียด. วารสารรามคำแหง 3 (พฤษภาคม 2524-2525) : 76-81.
- กนกวรรณ ภิบาลชนม์. อาชญากรรมสงคราม : ปัญหาและลู่ทางในการดำเนินคดี และการลงโทษอาชญากรรมสงคราม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- จันทิมา ลิ้มปานนท์. ปัญหาทางกฎหมายและแนวทางในการเยียวยาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- จุมพต สายสุนทร. กฎหมายระหว่างประเทศ. โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มิถุนายน 2539).
- ดำรง ธรรมารักษ์. ปฏิญญาว่าด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับความสัมพันธ์ฉันมิตรและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายบัตรสหประชาชาติ. วารสารนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1:1 (กุมภาพันธ์ 2516) : 52-59.
- ปณิธิ อัครนิธิ. การใช้กำลังทางทหารในกรอบของสหประชาชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.
- เบญจมาศ จีนาพันธ์. 'ไอร์แลนด์เหนือ : การปฏิบัติการของกองทัพชั่วคราวไอริชรีพับลิกัน. วารสารรามคำแหง 8 (พฤษภาคม 2524-2525) : 75-85.
- ประสพสุข บุญเดช. "การส่งผู้ร้ายข้ามแดน (extradiction)." บทบัณฑิตย 48, ตอน 4 (ธันวาคม 2535) : 117.
- ประสิทธิ์ ปิวาวัฒนพานิช. ปัญหาองค์ประกอบความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- ประสิทธิ์ เอกบุตร. 40 ปีสหประชาชาติ : สันติภาพกับการใช้กำลัง. วารสารนิติศาสตร์ 16 : 1, หน้า 147-160.
- ประสิทธิ์ชัย ชัดติยะ, พันโท. การปฏิบัติการทางทหารของกองกำลังผสมในสงครามอ่าวเปอร์เซียกับกฎหมายระหว่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

- พงศ์ธร บุญอารีย์. ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุโขทัยธรรมมาราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศ
หน่วยที่ 1-6. นนทบุรี : ฝ่ายการพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาราช,
2533.
- หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ปีที่ 49 ฉบับที่ 14833 วันอังคารที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2541.

ภาษาอังกฤษ

- Aaron Schwartz, David. International Terrorism and Islamic Law. **Columbia Journal of Transnational Law** 29 (1991) : 629-652.
- A. Friendlander. **Terrorism Document of International and Local Control**. The United States of America : Oceana Publications, 1979.
- Akande, Dapo. The International Court of Justice and the Security Council : Is there room for Judicial control of Decisions of the Political organs of the United Nations?. **International and Comparative Law Quarterly** 46 (1997) : 309-343.
- Arend, Clark, Anthony & Beck, J. Robert. **International Law and the Use of Force; Beyond the UN Charter paradigm**. London : Routledge, 1993.
- Baker, B. Mark. Terrorism and the Inherent right of Self-defence (A call to armed Article 51 of the UN Charter). **Houston Journal of International Law** 10 (1987) : 25-49.
- Bassiouni, M. Cherif. **Commentaries on the International Law Commission's 1991 Draft Code of Crimes Against the Peace and Security of Mankind**. Toulouse : Editions Eres, 1993.
- Bassiouni, M. Cherif & Blakesley, L. Christopher. The Need for an International Criminal Court in the New International World Order. **Vanderbilt Journal of Transnational Law** 25 (1992) : 151-182.
- Beresovski, M. Chatherine. A proposal to deny foreign Sovereign immunity to nations sponsoring Terrorism. **American University Journal International Law & Policy** 6 (1990) : 77-109.

- Bialos P. Jeffrey and Juster I. Kenneth. The Libyan Sanctions : A Rational Response to State-Sponsored Terrorism?. **Virginia Journal of International Law** 26 (1986) : 799-855.
- Clark. S. Roger. State Terrorism : Some Lessons from the sinking of the Rainbow Warrior. **Rutgers Law Journal** 20 (1989) : 393-413.
- Evan. S. Scott. The Lockerbie Incident Cases : Libyan-Sponsored Terrorism Judicial Preview and the Political Question Doctrine. **M.D Journal of International Law & Trade** 18 (1994) : 21-76.
- General Assembly Forty-ninth session item 145 of the provisional agenda measures to eliminate International Terrorism, Report of Secretary-General, 29 July 1994 (A/49/257).
- Gray, Christine. Is there an International Law of Remedies?. **The British Yearbook of International Law** (1985) : 25-47.
- Gray, D. Christine. **Judicial Remedies in International Law**. Oxford : Clarendon Press, 1990.
- Gurovition, K. Ann. Legal Obstacles to Combatting A State-Sponsored Terrorism. **Houston Journal of International Law** 10 (1987) : 159- 180.
- H. Weiler, H. Joseph, Cassese, Antonio & Spinedi, Marina. **International Crimes of State : A Critical Analysis of the ILC's Draft Article 19 On State Responsibility**. New York : Walter de Gruyter & Co., Berlin, 1989.
- Hoogh, de Andre. **Obligations Erga Omnes and International Crimes : A Theoretical Inquiry into the Implementation and Enforcement of the International Responsibility of States**. London : Kluwer Law International, 1997.
- Internet. [http : //nsi. org/Library/Terrorism/Paterro 2. txt](http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro%20.txt).
- Internet. [http : //www. csis-sors.gc.ca/eng/comment/com boe.htm](http://www.csis-sors.gc.ca/eng/comment/com_boe.htm).
- Internet. [http : //www. hri. org/do...ror/93/state spon. html](http://www.hri.org/do...ror/93/state_spon.html).
- Internet. [http : //www. Law. emory.../win 96/mackusisk. html](http://www.Law.emory.../win_96/mackusisk.html).
- Internet. [http : //www.state.gov/...terrorism/Iranliby.html](http://www.state.gov/...terrorism/Iranliby.html).
- Internet. [http : //www.State.gov/...s.m/mckune..970515.html](http://www.State.gov/...s.m/mckune..970515.html)
- Internet. [http : //www.State.gov/...terrorism/960725.html](http://www.State.gov/...terrorism/960725.html).
- Internet. [http : //www.usis.usemb...t 1995/Tersst.htm#Iran](http://www.usis.usemb...t_1995/Tersst.htm#Iran).

- Jenkin, M. B. **International Terrorism : Characteristic, Causes, Controls.**
New York : St. Martin's Press, 1990.
- Jordan, J. Paust. The Link between human right and terrorism and its implication for the Law of State Responsibility. **Hasting International Law and Comparative Law Review** 11 (1987) : 41-54.
- Kaye, David. International Law Commission : Draft Articles on State Responsibility. **The American Society of International Law** (1998) : 440-487.
- Kennet, W. Abbott. Economic Sanctions and International Terrorism. **Vanderbilt Journal of Transnational Law** 20 (1987) : 289-328.
- Khan, Ali. A Legal Theory of International Terrorism. **Connecticut Law Review** 19 (1987) : 945-972.
- Letter Dated 25 April 1997 from the Permanent Representative of India to the UN addressed to the Secretary-General, Final Document of the twelfth ministerial Conference of the Movement of Non-Aligned Countries (A/51/512) (S/1997/406)
- Letter Dated 26 September 1996 from the Permanent Representative of China, to France, the Russian Federation, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and United States of America to the United Nation Addressed to the Secretary-General, (S/1996-802)
- Levi, Werner. **Contemporary International Law : A Concise Introduction.** Oxford : Westview Press, 1989.
- Malanczuk, Peter. **Akehurst's Modern Introduction to International Law.** Seventh revise edition. London : Routledge, 1997.
- Mauson, J. Valerie. The Case Concerning United States Diplomatic and Consula Staff in Tehran. **California Western International Law Journal** 11 (1981) : 543-568.
- Murphy, F. John. International Cooperation in the Prevention and Suppression of Terrorism. **American Society of International Law Proceeding of the 80th annual meeting Washington, DC** (1986) : 386-408.
- Murphy, F. John. **Legal Aspect of International Terrorism.** Toronto : D.C. Heath and Company Lexington, 1978.

- Murphy, F. John. **State Support of International Terrorism : Legal Political and Economic Dimensions.** London : Westview Press, 1989.
- Report of Ad hoc Committee, General Assembly Official Records : Thirty-fourth Session Supplement No. (A/34/37), 1979.
- Smith, D. Brian. **State Responsibility and the Marine Environment : The Rule of Decision.** Oxford : Clarendon Press, 1988.
- Spinedi, Marina and Simma, Bruno. **United Nations Codification of State Responsibility.** New York : Oceana Publications, 1988.
- Sunga, L.S. **Individual Responsibility in International Law for serious Human Rights Violations.** Dordrecht : Martinus Nijhoff Publishers, 1992.
- Susan, Marks. Treaties, State Responsibility and Remedies. **The Cambridge Law Journal** 49 (1990) : 387-390.
- Touret, G. Denis. Terrorism and Freedom in International Law. **Houston Journal of International Law** 2 (1980) : 363-373.
- United Nations General Assembly, Analytical Study Prepared by the Secretariat in accordance with General Assembly Resolution 32/147, (A/AC.460/4), 28 February 1979.
- United Nations Press Release, Opening Debate on Draft Convention for Suppression of Nuclear Terrorism, Sixth Committee Hears Calls for Definition of "Terrorism", (GA/L/3093), November 1998.
- United Nations Press Release L/2766 "Terrorism should be "Core Crimes" of Proposed ICC tells Preparatory Committee", 27 March 1996.
- United Nations Report of International Law Commission on the work its forty-fifth session 3 May - 23 July 1993 (GA Official Records. Forty-eight sessions Supplement No. 10)(A/48/10)
- Vera, Glowlland-Debbas. Security Council Enforcement action and Issues of State Responsibility. **International Comparative and Law Quarterley** 43 (1994) : 55-98.
- Wilkinson, Paul. State-Sponsored International Terrorism : The Problem of Response. **The World Today** (1984) : 292-298.
43 (1994) : 55-98.

Yearbook of International Law Commission, (Summary records of the meetings of the fortieth session 9 May - 29 July) VI 1988.

Yearbook of International Law Commission, (Summary records of the meetings of the forty-second session 1 May - 20 July) VI 1990.

Zemanek, Karl. **Contemporary Problems of International Law**. London : Bin Cheng & E.D. Brown, 1988.

ภาคผนวก

ข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ

1. ข้อมติที่ 1815 (XVII)

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ซึ่งได้พิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดี และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐโดยสอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ และมีมติให้ยึดถือกฎบัตรเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ โดยให้ความเชื่อมั่นต่อความสำคัญของกฎบัตรที่จะพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศให้ก้าวหน้า รวมถึงกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวิทยาศาสตร์ขึ้นในโลกจากการรับเอากฎบัตร ที่เน้นความสำคัญของความมุ่งหมายและหลักการต่าง ๆ ของสหประชาชาติ ซึ่งนำมาประยุกต์ใช้เป็นเงื่อนไขในการยอมรับความสำคัญของการคงไว้ และการขยายสันติภาพระหว่างประเทศไปสู่เสรีภาพ ความเสมอภาคและสังคมที่เป็นธรรม ดังนั้น จึงเป็นการพัฒนาความสงบสุขและความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของระดับความสัมพันธ์หรือลักษณะทางการเมือง เศรษฐกิจ และการพัฒนาสังคม ซึ่งการพิจารณาเงื่อนไขต่าง ๆ ที่มีอยู่ทำให้เพิ่มความสำคัญต่อการบรรลุพันธกรณีในภาระหน้าที่ที่รัฐต้องปฏิบัติตามร่วมกับรัฐอื่น และมีความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่าง ๆ โดยสุจริตใจ รวมทั้งให้ความเชื่อมั่นว่าการครอบงำและแสวงหาประโยชน์จากประชาชนเป็นการขัดขวางต่อการดำเนินการดังกล่าว จึงควรให้ความสนใจต่อความสัมพันธ์ในการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศให้ก้าวหน้า และสร้างขอบเขตภายใต้ความยุติธรรมและการเคารพพันธกรณีระหว่างประเทศที่เกิดจากสนธิสัญญาและที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศอื่น ที่สามารถคงไว้โดยความร่วมมือระหว่างประเทศทางเศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการตระหนักถึงสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยการพิจารณาให้ทุกรัฐระงับหรือการกระทำใด ๆ ที่ไม่สอดคล้องตามความมุ่งหมายของสหประชาชาติ โดยการระงับข้อพิพาทอย่างสันติ กำจัดการแข่งขันทางอาวุธ และช่วยในการพัฒนาประมวลกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือ การยืนยันที่จะพิจารณาหลักการทั่วไปของความร่วมมือในการคงไว้ซึ่งสันติภาพ ความมั่นคงระหว่างประเทศ และให้คำแนะนำเพื่อสนับสนุนและยอมรับความสำคัญในการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศ และสนับสนุนหลักกฎหมายประเทศต่าง ๆ หลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดี ความร่วมมือระหว่างรัฐ และหน้าที่ที่ได้รับในกรอบกฎบัตรสหประชาชาติ ไม่ว่าจะเป็นการระงับการคุกคามหรือใช้กำลังต่อรัฐอื่น การระงับข้อพิพาทโดยสันติ การไม่แทรกแซงเขตอำนาจภายในของรัฐ การร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎบัตร

หลักสิทธิเท่าเทียมกัน และการกำหนดใจตนเองของประชาชน หลักอำนาจอธิปไตยของรัฐ และการบรรลุผลตามพันธกรณีโดยสุจริตตามกฎหมาย และข้อมตินี้ได้ตัดสินใจที่จะดำเนินการตามข้อบทที่ 13 ของกฎบัตรที่ศึกษาหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อมติที่ 1966 (XVII)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ ตามข้อบทที่ 13 โดยการยืนยันตามข้อมติ 1505 (XV) วันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1960, ข้อมติที่ 1686 (XVI) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1961 และข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ซึ่งยืนยันความสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาและประมวลกฎหมายระหว่างประเทศ และการประมวลรวมทั้งวิธีที่ทำให้มีประสิทธิภาพตามที่มุ่งหมายและหลักการที่กำหนดในข้อบทที่ 1 และ 2 ของกฎบัตรตามที่กล่าวถึงในข้อมติที่ 1815 (XVII) ดังนั้น ข้อมตินี้จึงได้ดำเนินการตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้น ประกอบด้วยรัฐสมาชิกที่เลือกโดยประธานสมัชชาใหญ่เพื่อรวบรวมการศึกษาคำแนะนำและการดำเนินการที่สอดคล้องตามกฎหมายและกระบวนการต่าง ๆ ตามข้อมติ 1815 (XVII)

3. ข้อมติที่ 2103 (XX)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและการร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ โดยยืนยันตามข้อมติ 1505 (XV) เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1960 ข้อมติที่ 1686 (XVI) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1961 ข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 และข้อมติที่ 1966 (XVII) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 ความมุ่งหมายพื้นฐานของสหประชาชาติ คือ การคงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงการพัฒนาความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐ โดยพิจารณาเกี่ยวกับปฏิบัติตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นอย่างสุจริตใจ และการพัฒนาความสัมพันธ์อันดีและประมวลหลักการเหล่านี้เพื่อนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้ให้ความสนใจต่อการประชุมระดับหัวหน้า

รัฐหรือรัฐบาลประเทศที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดที่โคโร ค.ศ. 1964 การรับเอาปฏิญญาหลักการเหล่านี้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการประมวลและให้ความเชื่อมั่นต่อความสำคัญของความพยายามที่ต่อเนื่องบรรลุข้อตกลงโดยทั่วไปตามกระบวนการที่กำหนดรายละเอียดของหลักการ 7 ประการ กฎเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศในข้อมติที่ 1966 (XVII) ได้ดำเนินงานต่อไป โดยยึดถือตามหลักหน้าที่ที่ร่วมมือกันระหว่างรัฐ หลักสิทธิที่เท่าเทียมกัน และการกำหนดใจตนเองของประชาชน ตลอดจนหลักที่รัฐต้องสุจริตใจต่อพันธกรณีตามกฎหมายบัตร

4. ข้อมติที่ 2181 (XXI)

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ โดยได้ยืนยันตามข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ข้อมติที่ 1966 (XVII) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 และข้อมติที่ 2103 (XX) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ที่ยืนยันความสำคัญในการพัฒนาและการประมวลหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐ รวมทั้งความมุ่งหมายพื้นฐานของสหประชาชาติในการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยให้มีการปฏิบัติตามอย่างสุจริตใจ และข้อมตินี้ยังมุ่งความสนใจไปยังการประชุมครั้งที่ 2 ของหัวหน้ารัฐหรือรัฐบาลของประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ที่ประชุม ณ กรุงโคโร เมื่อปี 1964 ที่กระทำให้สมัชชารับเอาปฏิญญาหลักการเช่นนี้ เป็นขั้นตอนสำคัญในการประมวลและเน้นถึงความพยายามที่ต่อเนื่องเพื่อบรรลุข้อตกลงในกระบวนการกำหนดรายละเอียดหลักการ 7 ประการของกฎหมายระหว่างประเทศตามข้อมติที่ 1815 (XVII) รวมทั้งการพิจารณารายงานคณะกรรมการพิเศษ เมื่อปี 1966 เรื่องความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างรัฐที่ได้ประชุม ณ กรุงนิวยอร์ก เมษายน ค.ศ. 1966 และให้คณะกรรมการพิเศษที่ตั้งขึ้นกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับ

1. หลักเกณฑ์ที่จะให้รัฐละเว้นในการใช้กำลังหรือคุกคามและเอกราชทางการเมืองของรัฐอื่น หรือกระทำการที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของสหประชาชาติ
2. เป็นหน้าที่ของรัฐที่ร่วมมือกันตามกฎหมายบัตรสหประชาชาติ
3. หลักสิทธิที่เท่าเทียมและหลักการกำหนดใจตนเองของประชาชน
4. หลักที่รัฐต้องบรรลุพันธกรณีโดยสุจริตใจตามกฎหมายบัตร

รวมทั้งการพิจารณาหลักการที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ที่ไม่แทรกแซงเขตอำนาจภายในประเทศ กับการขยายขอบเขตข้อตกลงที่แสดงไว้ในข้อมติ 2131 (XX) และพิจารณาข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่กล่าวมา อีกทั้งให้คณะกรรมการพิเศษได้ดำเนินการจนสำเร็จลุล่วง

5. ข้อมติที่ 2327 (XXII)

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอามาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ โดยยืนยันตามข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ข้อมติที่ 1966 (XVII) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 และข้อมติที่ 2103 (XX) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 และข้อมติที่ 2181 (XXI) เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ซึ่งยืนยันความสำคัญในการพัฒนาและการประมวลหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐ ความมุ่งหมายพื้นฐานของกฎบัตรในการคงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ รวมทั้งการพิจารณาในการปฏิบัติตามอย่างสุจริตใจ และการพัฒนาการประมวลหลักการเหล่านี้เพื่อการนำมาใช้ที่มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสนใจในการประชุมครั้งที่ 2 ของประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ณ กรุงโคโร ค.ศ. 1964 ที่แนะนำให้สมัชชารับเอาปฏิญญาหลักการเหล่านี้ในฐานะที่เป็นขั้นตอนที่สำคัญต่อกฎหมายระหว่างประเทศในปัจจุบัน และได้ให้ความสำคัญต่อความพยายามที่จะมีความเห็นพ้องต้องกันในการเพิ่มเติมรายละเอียดหลักการ 7 ประการ ของกฎหมายระหว่างประเทศตามข้อมติที่ 1815 (XVII) โดยพิจารณาตามรายงานของคณะกรรมการพิเศษเรื่องหลักความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างรัฐที่ได้ประชุม ณ กรุงเจนีวา ค.ศ. 1967 รวมทั้งได้ตัดสินใจให้คณะกรรมการพิเศษที่ตั้งตามข้อมติ 2103 (XX) ประชุมตามคำเชิญของเลขาธิการเพื่อดำเนินงานต่อไป และร้องขอให้กำหนดกฎเกณฑ์คือ

1. หลักที่รัฐต่าง ๆ ระวังความสัมพันธ์ในการคุกคามหรือใช้กำลังต่อควบคุมและเอกราชทางการเมืองของรัฐอื่นที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของ UN
2. หลักสิทธิที่เท่าเทียมกันและกำหนดใจตนเองของประชาชาติ

และพิจารณาข้อมติที่ 2131 (XX) เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ในการไม่แทรกแซงเขตอำนาจภายในประเทศของรัฐอื่น โดยการขยายขอบเขตข้อตกลงที่มีอยู่ในข้อมติ และร้องขอให้เลขาธิการร่วมมือกับคณะกรรมการสิทธิพิเศษ

6. ข้อมติที่ 2463 (XXII)

เป็นข้อมติที่สมัชชารับเอาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักการกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ โดยยืนยันตามข้อมติ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ข้อมติ 1966 (XVIII) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 ข้อมติที่ 2103 (XX) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ข้อมติที่ 2181 (XXI) เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 และข้อมติที่ 2327 (XXII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 ที่ยืนยันความสำคัญของการพัฒนาและประมวลหลักการต่าง ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐ รวมทั้งความมุ่งหมายในการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ตลอดจนให้ความสำคัญต่อความพยายามที่จะให้มีความเห็นพ้องต้องกันในการเพิ่มเติมรายละเอียดหลักการ 7 ประการ ตามข้อมติที่ 1815 (XVII) และให้พิจารณารายงานคณะกรรมการสิทธิพิเศษที่ประชุม ณ กรุงนิวยอร์ก เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1968 และให้คณะกรรมการสิทธิพิเศษที่ตั้งขึ้นทำงานไปจนบรรลุเป้าหมายตามข้อมติ 2327 (XXII) และร่วมมือกับเลขาธิการสหประชาชาติ ในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

7. ข้อมติที่ 2533 (XXIV)

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1969 ซึ่งเป็นการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐตามความมุ่งหมายของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยลงมติยืนยันตามข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ข้อมติ 1966 (XVIII) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 ข้อมติที่ 2103 (XX) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ข้อมติที่ 2181 (XXI) เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ข้อมติที่ 2327 (XXII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 และข้อมติที่ 2463 (XXIII) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 โดยยืนยันความสำคัญของการพัฒนาและประมวลหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดี

และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐให้เจริญก้าวหน้า โดยพิจารณาจากรายงานการประชุม คณะกรรมการพิเศษ ซึ่งประชุมที่นิวยอร์ก เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม ค.ศ. 1969 และให้คณะกรรมการพิเศษปฏิบัติงานต่อไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย

8. ข้อมติที่ 2551 (XXIV)

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1969

แสดงถึงความกังวลต่อการแทรกแซงการบินพลเรือนระหว่างประเทศ จึงพิจารณาถึง มาตรการที่มีประสิทธิภาพต่อการจราจรอากาศยานทุกรูปแบบ หรือการยึดหรือการควบคุม อากาศยานที่ผิดกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตสุขภาพของผู้โดยสารและลูกเรือ โดยไม่คำนึงการพิจารณาด้านมนุษยธรรมที่ได้รับการยอมรับและตระหนักว่าการบิน พลเรือนจะต้องอยู่ในสภาวะเงื่อนไขที่ให้หลักประกันได้ว่าจะต้องมีความปลอดภัยขณะทำ การบินพลเรือนและเสรีภาพในการเดินทางทางอากาศจึง

1. เรียกร้องให้ทุกรัฐใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้ความมั่นใจว่าการ บัญญัติกฎหมายภายในประเทศกำหนดกรอบที่เหมาะสม สำหรับมาตรการทางกฎหมาย ที่มีประสิทธิภาพต่อการกระทำทุกรูปแบบที่แทรกแซงอย่างผิดกฎหมาย โดยการยึดหรือ กระทบการอื่นใดที่ควบคุมโดยใช้กำลังบังคับขู่เข็ญอากาศยานพลเรือน

2. ผลักดันให้ทุกรัฐให้ความมั่นใจว่าบุคคลที่กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี

3. ผลักดันให้สนับสนุนความพยายามขององค์การบินพลเรือนระหว่าง ประเทศ (ICAO) ที่เตรียมการและอนุวัติการตามอนุสัญญาที่กำหนดมาตรการอัน เหมาะสมต่อการยึดอากาศยานที่ผิดกฎหมาย และลงโทษโดยการดำเนินคดีบุคคลที่ กระทำผิด

4. เชิญทุกรัฐให้สัตยาบันหรือเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเกี่ยวกับการกระทำ ผิดเรื่องนี้ และบางการกระทำบนอากาศยานโดยลงนามที่กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1963

9. ข้อมติที่ 2606 (XXIV)

เป็นข้อมติที่เอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1969 เป็นเรื่องความมั่นคง ปลอดภัยระหว่างประเทศ ซึ่งสมัชชาได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อความสงบและ ความมั่นคงระหว่างประเทศตามข้อบทที่ 11 และ 12 ของกฎบัตร โดยยืนยันว่าความรับ

ผิดชอบในกรณีนี้เป็นไปตามกฎบัตรของคณะมนตรีความมั่นคง และเชื่อว่าความปลอดภัยระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับการพัฒนาอำนาจทางกฎหมายของโลกอยู่บนพื้นฐานความยุติธรรมและปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด โดยทุกรัฐไม่มีข้อยกเว้นในหลักการของสหประชาชาติ สมัชชาใหญ่กังวลต่อการแข่งขันด้านกำลังอาวุธอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความผันแปรต่อมนุษย์และทรัพยากรที่ความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคมต่อมนุษยชาติส่วนใหญ่และคุกคามความสงบและความมั่นคง โดยเชื่อว่าความจำเป็นเร่งด่วนของสหประชาชาติที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในฐานะเครื่องมือสำหรับการรักษาความสงบและความมั่นคงระหว่างประเทศ และยอมรับว่าคำแนะนำที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหมายของสหประชาชาติ ต้องสะท้อนให้เห็นประโยชน์ประชาคมระหว่างประเทศโดยรวม

10. ตามข้อมติที่ 2625 (XXV)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1970 เรื่องปฏิญญาหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์วันทีและความร่วมมือของรัฐตามกฎหมาย UN โดยยังคงยืนยันตามข้อมติ 1815 (XVII) รับเอาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 ข้อมติที่ 1966 (XVIII) รับเอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963 ข้อมติที่ 2103 (XX) รับเอาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 ข้อมติที่ 2181 (XXI) รับเอาเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ข้อมติที่ 2327 (XXII) รับเอาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 ข้อมติที่ 2463 (XXIII) รับเอาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 ข้อมติที่ 2533 (XXIV) รับเอาเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1969 ซึ่งได้ยืนยันความสำคัญของการพัฒนาและประมวลหลักการกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ โดยเน้นการรักษาความสงบและความมั่นคงระหว่างประเทศ และให้ความเชื่อมั่นว่าการรับเอาปฏิญญานี้ ในโอกาสครบรอบ 25 ปี องค์การ UN จะช่วยให้มีการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสนับสนุนให้ประเทศต่าง ๆ นำหลักการกฎบัตรมาใช้เป็นสากล

11. ข้อมติที่ 2645 (XXV)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม ค.ศ. 1970 เรื่องสลัดอากาศหรือการแทรกแซงการเดินทางทางอากาศของพลเรือน โดยสมัชชาได้แสดงความกังวลต่อการกระทำดังกล่าว เนื่องจากเป็นภัยต่อชีวิตและความปลอดภัยของผู้โดยสารและลูกเรือ อีกทั้งยังเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน การบินพลเรือนระหว่างประเทศจะต้อง

อยู่ในสภาวะที่ให้หลักประกันเกี่ยวกับความปลอดภัย จึงได้ประชุมและประนามการกระทำ เป็นสลัดอากาศหรือแทรกแซงการเดินทางทางอากาศของพลเรือนไม่ว่าในประเทศหรือ ระหว่างประเทศ โดยเรียกร้องให้ทุกรัฐใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อยับยั้ง ป้องกัน หรือปราบปรามการกระทำเช่นนั้นในเขตอำนาจรัฐนั้น ๆ ซึ่งต้องทำการดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำผิดตามความรุนแรงของอาชญากรรมที่เหมาะสม หรือไม่มีอคติต่อสิทธิหรือพันธกรณีของรัฐภายใต้พิธีสารระหว่างประเทศที่มีอยู่ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อในการดำเนินคดีและการลงโทษ ตลอดจนการเรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติอนุสัญญาว่าด้วยการกระทำผิดบนอากาศยานที่ลงนาม ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1963 เพื่อให้ความมั่นใจว่าผู้โดยสาร ลูกเรือ และอากาศยานจะไม่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการบังคับขู่เข็ญ หาประโยชน์ และสนับสนุนความพยายามขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ที่มุ่งกำหนดความร่วมมือและมาตรการที่มีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมายของสหประชาชาติ

12. ข้อมติที่ 2734 (XXV)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ.1970 เรื่องปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงปลอดภัยระหว่างประเทศ โดยพิจารณาว่าการที่จะบรรลุตามความมุ่งหมายและหลักการของสหประชาชาติ รัฐสมาชิกต้องผูกพันอย่างเข้มงวดในทุกบัญญัติของกฎบัตร และยืนยันตามข้อมติที่ 2606 (XXIV) ที่รับเอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1969 ซึ่งกล่าวว่าสหประชาชาติจะสนับสนุนสันติภาพ ความมั่นคง การลดอาวุธ และการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมเพื่อมนุษยชาติ และคงไว้ซึ่งสันติภาพความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยตระหนักถึงปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ และเรียกร้องให้ทุกรัฐระงับการคุกคามหรือใช้อาวุธต่อความเป็นบูรณภาพของดินแดนและเอกราชทางการเมืองของรัฐอื่น และการกระทำใดอันเป็นการขัดความมุ่งหมายของกฎบัตรสหประชาชาติ ทุกรัฐมีหน้าที่เคารพอำนาจอธิปไตยที่เท่าเทียมกัน สิทธิในการกำหนดใจตนเองของประชาชนในรัฐอื่น ความมั่นคงระหว่างประเทศ และยืนยันในการเคารพสิทธิมนุษยชน และตลอดจนเสรีภาพพื้นฐานอย่างเป็นสากล ยอมรับความสำคัญเพื่อป้องกัน กำจัดและปราบปรามการรุกรานหรือการละเมิดสิ่งเหล่านั้น โดยเป็นสิ่งสำคัญต่อการขยายความมั่นคงระหว่างประเทศ และให้ทุกรัฐอนุวัติการณตามคำตัดสินของคณะมนตรีความมั่นคง

ระหว่างประเทศ ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศและเชื่อว่าความสำเร็จของสหประชาชาติตามกฎหมายจะช่วยเพิ่มความมีประสิทธิภาพในการขยายสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

13. ข้อมติที่ 3034 (XXVII)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 เรื่อง มาตรการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ที่บริสุทธิ์หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิพื้นฐานของการมีเสรีภาพและศึกษารากฐานของสาเหตุการก่อการร้ายและการกระทำที่รุนแรง ซึ่งอยู่บนความทุกข์ทรมาน ความขัดข้องใจ ความสับสน และสาเหตุที่ทำให้บุคคลต้องสละชีวิตเพื่อผลของความรุนแรงโดยยืนยันถึงความสำคัญในการร่วมมือแก้ไขปัญหการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ยึดปฏิญญาหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ ยืนยันสิทธิของการมีอำนาจตัดสินใจด้วยตนเองภายใต้ระบอบการแบ่งแยกผิวและอาณานิคมหรือการครอบงำในรูปแบบอื่น และสนับสนุนการต่อสู้ที่ชอบธรรมตามกฎหมาย โดยเฉพาะการต่อสู้เพื่อปลดแอกชาติที่สอดคล้องกับความมุ่งหมาย หลักการกฎบัตร และข้อมติขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย และมีการตั้งคณะกรรมการชั่วคราวว่าด้วยการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เพื่อพิจารณาการปฏิบัติตามของรัฐต่าง ๆ และเสนอรายงานพร้อมคำแนะนำต่อสมัชชาใหญ่

14. ข้อมติที่ 3314 (XXIX)

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1974 เป็นเรื่อง คำนิยามคำว่า “การรุกราน” ที่ให้หมายความว่า “การที่รัฐหนึ่งใช้กำลังคุกคามต่ออำนาจอธิปไตย ดินแดนในอาณาเขต หรือการเมืองการปกครองของรัฐอื่น หรือกระทำการในรูปแบบใด ๆ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักเกณฑ์ของกฎบัตรสหประชาชาติ” และเรียกร้องให้ทุกรัฐละเว้นจากการกระทำในทุกวิถีทางที่เป็นการรุกรานและการใช้วิธีการบังคับอื่นใดที่เป็นการขัดแย้งต่อกฎบัตรสหประชาชาติ และปฏิญญาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่กระมาริการความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ

15. ข้อมติที่ 31/102

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1975 เป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 3034 (XXVII) โดยให้คณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามข้อมติที่ 3034 ดำเนินงานต่อไป

16. ข้อมติที่ 32/147

เป็นข้อมติสมัชชาใหญ่รับเอาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977 ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 31/102 โดยพิจารณาข้อสังเกตรายการของคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามข้อมติที่ 3034 (XXVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 ซึ่งพิจารณาจากรายงานการประชุมสมัชชาสมัยที่ 32 และให้คณะกรรมการเฉพาะกิจดังกล่าวดำเนินงานต่อไป โดยศึกษาค้นคว้ารากฐานของสาเหตุการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และให้เสนอแนะมาตรการต่อต้านการก่อการร้าย ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิพื้นฐานการมีเสรีภาพ

17. ข้อมติที่ 34/145

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979 โดยเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 32/147 ซึ่งยืนยันตามข้อมติที่ 3034 (XXVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 ข้อมติที่ 31/102 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976 ข้อมติที่ 32/147 เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977 ปฏิญญาหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายบัตรสหประชาชาติ ปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงระหว่างประเทศ คำนิยามการรุกราน พิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา เมื่อ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1977 และเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1977 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การทำสงคราม

ข้อมตินี้แสดงความกังวลต่อการก่อการร้ายที่แผ่ขยายอย่างรวดเร็ว จึงให้ความสำคัญต่อความร่วมมือระดับระหว่างประเทศเพื่อเป็นวิถีทางในการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และได้พิจารณารายงานการก่อการร้ายระหว่างประเทศของคณะกรรมการเฉพาะกิจที่ได้ประนามการกระทำการก่อการร้ายทุกรูปแบบ โดยเรียกร้องให้ทุกรัฐปฏิบัติพันธกรณีกฎหมายระหว่างประเทศในการละเว้นจากการยุยงส่งเสริมให้ความช่วยเหลือมีส่วนร่วมในการต่อสู้ของประชาชนหรือการกระทำ

การก่อกำรร้ายในรัฐอื่น หรือยินยอมให้กลุ่มขบวนการต่าง ๆ เข้ามาอยู่ภายในดินแดน เพื่อสามารถออกไปปฏิบัติการโดยตรง และเรียกร้องให้ทุกรัฐเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาที่ เกี่ยวกับการก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ อีกทั้งหามาตรการในระดับประเทศที่เหมาะสม เพื่อกำจัดการก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ รวมถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างรัฐเพื่อใช้ ในการปราบปรามและต่อต้านการก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ของสนธิสัญญาหลายฝ่ายหรือทวิภาคีโดยเฉพาะการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการฟ้องร้อง ผู้ก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ ตลอดจนให้รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ได้ตั้งข้อสังเกตและให้ ข้อเสนอแนะ โดยตระหนักว่าสมาชิกและคณะมนตรีความมั่นคงให้ความสนใจต่อทุก สถานการณ์ที่จะเป็นสาเหตุไปสู่การก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ

18. ข้อมติที่ 36/109

เป็นข้อมติที่สมัชชารับเอาเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1981 และเป็น เรื่องเดียวกับข้อมติที่ 34/145 โดยยืนยันตามรายละเอียดของมติ 34/145 และให้ มีการพิจารณารายงานคณะกรรมการฯ ที่เสนอต่อสมัชชาในสมัยประชุมที่ 34 และ ประชุมลงนามรับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการฯ ที่เสนอมาตรการกำจัปัญหา การก่อกำรร้ายระหว่างประเทศ

19. ข้อมติที่ 38/130

เป็นข้อมติที่สมัชชารับเอาเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 และเป็น เรื่องเดียวกับข้อมติที่ 36/109 โดยยืนยันตามรายละเอียดของข้อมติที่ 36/109 และ 34/145 ซึ่งได้ให้คณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อแก้ไขปัญหาคิดำเนินงานต่อไป

20. ข้อมติที่ 40/61

เป็นข้อมติที่สมัชชารับเอาเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1985 และเป็น เรื่องเดียวกับข้อมติที่ 38/130 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 3034 (XXVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 ข้อมติที่ 31/102 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976 ข้อมติที่ 32/147 เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977 ข้อมติที่ 34/145 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979 ข้อมติที่ 36/109 เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1981 และข้อมติที่ 38/130 เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 ปฏิญญาหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่

เกี่ยวกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายสหประชาชาติ ปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงระหว่างประเทศ คำนิยามการรุกรานและให้การสนับสนุนกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งด้านการรบโดยใช้อาวุธ โดยตระหนักถึงอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่แพร่ขยายไปทั่วโลกในรูปแบบที่ต่างกัน ทำให้คณะมนตรีความมั่นคงและเลขาธิการสหประชาชาติได้ประนามการก่อการร้ายระหว่างประเทศทุกรูปแบบ โดยให้คำสัญญาต่อความร่วมมือระหว่างรัฐบนพื้นฐานระดับทวิภาคีและพหุภาคี ซึ่งจะมีผลในการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ข้อมตินี้ยืนยันหลักเกณฑ์ในการกำหนดใจตนเองของประชาชน สิทธิในการมีเสรีภาพของประชาชน สิทธิในการต่อสู้โดยชอบธรรมโดยเฉพาะการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกที่สอดคล้องกับกฎหมายสหประชาชาติและปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายสหประชาชาติ รวมทั้งสิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจกชนที่สอดคล้องกับการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและได้พิจารณาตามรายงานของเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งได้ประนามการก่อการร้ายในทุก ๆ ที่ โดยเรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย หามาตรการที่เหมาะสมในระดับประเทศเพื่อกำจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศและปฏิบัติตามพันธกรณีกฎหมายระหว่างประเทศที่ละเว้นจากการยุบ ส่งเสริม ช่วยเหลือ หรือมีส่วนร่วมในการกระทำการก่อการร้ายในรัฐอื่น หรือหนึ่งเขตต่อการเคลื่อนไหวภายในประเทศเพื่อมุ่งหมายในการก่อการร้าย รวมทั้งให้รัฐต่าง ๆ ร่วมมือกันในการแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้าย และสนับสนุนข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่เสนอต่อสมัชชาใหญ่ในสมัยประชุมที่ 34 ตลอดจนหามาตรการที่เหมาะสมในการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะขององค์การบิณฑพลเรือระหว่างประเทศ และอนุสัญญาที่มุ่งปราบปรามการก่อการร้ายที่เป็นปฏิปักษ์ต่อการบิณฑพลเรือ

21. ข้อมติที่ 42/159

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1987 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 40/61 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 34/145 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979 ข้อมติที่ 36/109 เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1981 ข้อมติที่ 38/130 เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 และข้อมติที่ 40/61 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 โดยเรียกร้องให้รัฐสมาชิกผูกพันในอนุสัญญาเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายและ

ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้กฎเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาและสร้างมาตรการในการกำจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยสร้างหน่วยงานของรัฐเพื่อปราบปรามการก่อการร้ายในดินแดนหรือนอกดินแดนเพื่อกระทำการล้มล้างระบอบการปกครองของรัฐอื่น มีมาตรการในการฟ้องร้องหรือการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดฐานก่อการร้าย และร่วมมือกันแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เกี่ยวกับการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้าย รวมถึงการออกกฎหมายภายในที่สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศที่รัฐเป็นภาคี

22. ข้อมติที่ 42/22 ปฏิญญาว่าด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพของหลักการระงับจากการคุกคามหรือการใช้กำลังต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อ 17 มีนาคม ค.ศ. 1988 โดยยืนยันตามข้อมติ 41/17 เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1986 ที่ได้ให้คณะกรรมการพิเศษว่าด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพหลักการไม่ใช้กำลังต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้ร่างปฏิญญานี้ และเสนอพร้อมรายงานต่อสมัชชาในวาระการประชุมที่ 52 รวมทั้งให้ความเชื่อมั่นในความจำเป็นในการใช้อย่างเป็นสากลตามหลักการระงับจากการคุกคามหรือการใช้กำลังในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความสำคัญของบทบาทสหประชาชาติตลอดจนการรับเอาปฏิญญานี้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ปฏิญญาว่าด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพของหลักการระงับจากการคุกคามหรือใช้กำลังในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีสาระสำคัญ คือ สมัชชาได้ยืนยันในการระงับการคุกคามหรือใช้กำลังในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือใช้กำลังต่อความเป็นเอกภาพของดินแดน หรือเอกราชทางการเมืองของทุกรัฐ หรือในทุกการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของสหประชาชาติ ข้อบทที่ 2 (4) ตามกฎบัตรปฏิญญาว่าด้วยหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐที่สอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ คำนิยามคำว่าการรุกราน ปฏิญญาว่าด้วยการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี โดยแสดงความกังวลต่อสถานการณ์ความขัดแย้ง ความตึงเครียด และผลจากการละเมิดหลักการคุกคามหรือใช้กำลังเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยสนับสนุนให้มีความสัมพันธ์และการร่วมมือกันอย่างสันติ และให้ความสำคัญต่อสถานการณ์เกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์ ปัญหาการลดอาวุธทั่วไป และผลจากอันตรายจากการก่อการร้ายต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อีกทั้งได้ตระหนักถึงความสำคัญของหลักสิทธิมนุษยชน เสรีภาพขั้นพื้นฐาน และสิทธิในการกำหนดใจตนเอง ตลอดจนให้ความเชื่อมั่นว่ารัฐต่างๆ จะได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนบรรยากาศทางเศรษฐกิจโลก

เนื่องจากเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อสันติภาพโลก โดยยืนยันการกระทำของรัฐตามหลักพื้นฐานอำนาจอธิปไตยที่เท่าเทียมกันของรัฐ สิทธิที่จะเลือกระบบการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยไม่มีการแทรกแซงจากรัฐอื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม

ข้อมติที่ 44/29 มาตรการเพื่อป้องกันการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นอันตรายหรือเป็นภัยต่อชีวิตมนุษย์ที่บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยต่อเสรีภาพพื้นฐาน และศึกษาเพื่อทราบถึงรากฐานของที่มาของรูปแบบต่าง ๆ ของการก่อการร้ายและการกระทำต่าง ๆ ของความรุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ ความขัดข้อง ความไม่พอใจ และความสิ้นหวัง และเป็นสาเหตุให้ประชาชนบางส่วนต้องสังเวชชีวิต รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของเขา ในความพยายามที่มีผลในการปราบปรามความรุนแรง

เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่สหประชาชาติ รับเอาเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ. 1989 โดยมีการยืนยันตามข้อมติ 3034 (XXVI) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 ข้อมติที่ 31/102 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976 ข้อมติที่ 32/147 เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 ข้อมติที่ 38/130 เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 ข้อมติที่ 40/61 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 และข้อมติที่ 42/159 เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1987 คำแนะนำของคณะกรรมการเฉพาะกิจในการก่อการร้ายระหว่างประเทศ คำแถลงการณ์หลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพความมั่นคงปลอดภัยระหว่างประเทศ คำนิยามการรุกรานและพิธีการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมนุษยชนที่เหมาะสมที่ใช้กับความขัดแย้งทางอาวุธและอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีอยู่ ซึ่งเกี่ยวกับหลายแง่มุมของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และให้ความเชื่อมั่นว่ามาตรการที่เด็ดขาดแน่นอนและมีประสิทธิภาพควรจะนำมาใช้โดยสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อไปสู่การยุติการก่อการร้าย โดยข้อมตินี้ได้กำหนดกรอบการทำงานภายในองค์การบิณฑพลเรือนระหว่างประเทศเกี่ยวกับการสืบหาวัตถุระเบิด ตามข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 635 เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ค.ศ. 1989 และข้อมติที่ 638 เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1989 ที่กล่าวถึงการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่มีอยู่ทั่วโลก รวมถึงการที่รัฐต่าง ๆ เข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรงหรืออ้อม จึงได้ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติตามพันธกรณีอนุสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายกับการกระทำผิดที่กำหนดในอนุสัญญาระหว่างประเทศเหล่านั้น และความร่วมมือระหว่างประเทศในการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ข้อมตินี้ยังได้รับเอาข้อเสนอในวาระการประชุมครั้งที่ 42 ที่ได้ประชุมเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามหัวข้อการประชุมที่ 139(6) ของสมัยประชุมที่ 44 โดยการรับทราบรายงานของเลขาธิการสหประชาชาติ ที่ได้ประนามการก่อการร้ายและเรียกร้องให้ทุกรัฐบรรลุผลในพันธกรณีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศเพื่อระงับการดำเนินการ การกระตุ้น ปลุกปั่น การช่วยเหลือหรือมีส่วนร่วมต่อการกระทำของผู้ก่อการร้ายในรัฐอื่น หรือหนึ่งเฉย หรือสนับสนุนการกระทำดังกล่าวในดินแดนตน รวมทั้งการใช้มาตรการแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพเพื่อความรวดเร็วในการจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ตลอดจนสาเหตุที่นำไปสู่หรือทำให้มีการก่อการร้ายเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังเรียกร้องให้เข้าเป็นภาคีองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ อนุสัญญาความปลอดภัยทางอากาศระหว่างประเทศ อนุสัญญาต่าง ๆ เพื่อการปราบปรามการกระทำที่ผิดกฎหมายต่อความปลอดภัยของการเดินเรือทะเล รวมถึงองค์การระหว่างรัฐ คือ Universal Postal Union องค์การการท่องเที่ยงของโลก และ IAEA อีกทั้งได้ให้เลขาธิการสหประชาชาติติดตามความเห็นของรัฐสมาชิกที่มีต่อการก่อการร้ายระหว่างประเทศในทุกแง่มุม และแนวทางในการยกระดับบทบาทสหประชาชาติ และตัวแทนที่เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย ตลอดจนติดตามการอนุวัติการณ์ตามข้อมติของรัฐต่าง ๆ เพื่อเสนอรายงานต่อสมัชชาใหญ่

24. ข้อมติที่ 46/51 มาตรการในการจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1991 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 3034 (XXVI) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 ข้อมติที่ 31/102 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976 ข้อมติที่ 32/147 เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977 ข้อมติที่ 34/145 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979 ข้อมติที่ 36/109 เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1981 ข้อมติที่ 38/13C เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 ข้อมติที่ 40/61 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 ข้อมติที่ 42/159 เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1987 ข้อมติที่ 44/29 เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ. 1989 คำแนะนำของคณะกรรมการสิทธิการเฉพาะกิจในการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กำหนดในรายงานที่เสนอต่อสมัชชาในสมัยประชุมที่ 34 ปฏิญญาว่าด้วยหลักการกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎหมายบัตรสหประชาชาติ ปฏิญญาว่าด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพความมั่นคงปลอดภัยระหว่างประเทศ คำนิยามการรุกรานและพิธีสารที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่เหมาะสมกับความขัดแย้งด้านอาวุธ และอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีอยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลายแง่มุมของปัญหาการก่อการร้าย

ระหว่างประเทศ และให้ความเชื่อมั่นว่ามาตรการที่เด็ดขาดแน่นอนและมีประสิทธิภาพควรจะใช้โดยสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ และยืนยันตามข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 638 เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1989 เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศทั่วโลก รวมทั้งที่มีรัฐเกี่ยวข้องโดยตรงและอ้อม ซึ่งมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ข้อมติดังนี้ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติตามพันธกรณีของรัฐภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเชื่อมั่นว่ามาตรการการบังคับใช้กฎหมายที่เหมาะสมได้นำมาใช้ในความเกี่ยวพันกับการกระทำผิดที่ระบุในอนุสัญญาเหล่านั้น รวมทั้งการพัฒนาความร่วมมือระหว่างรัฐในการกำจัดการตอบโต้และการป้องกันการค้าการร้าย ตลอดจนการปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานและหลักประกันปัจเจกชนที่สอดคล้องกับพิธีสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หลักการกำหนดใจตนเองที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการต่าง ๆ ของกฎบัตรและปฏิญญาว่าด้วยหลักการกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎบัตรสหประชาชาติ และยืนยันตามรายงานของเลขาธิการสหประชาชาติเช่นเดียวกับข้อมติที่ 44/19 เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ. 1989

25. ข้อมติที่ 48/122 สิทธิมนุษยชนและการก่อการร้าย

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1993 ตามแนวทางจากหลักการต่าง ๆ ที่อยู่ในกฎบัตรสหประชาชาติปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยตระหนักถึงหลักพื้นฐานสิทธิมนุษยชนว่าเป็นสิ่งสำคัญ รวมทั้งปฏิญาเวียนนาและแผนการกระทำที่รับมาโดยการประชุมสิทธิมนุษยชนโลก ณ กรุงเวียนนาปี 1993 และขอยืนยันพันธกรณีของรัฐสมาชิกเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน รวมถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ โดยเฉพาะเครือข่ายระหว่างกลุ่มผู้ก่อการร้ายและเส้นทางยาเสพติดและอาวุธที่ผิดกฎหมาย โดยประณามการก่อการร้ายและเรียกร้องให้ทุกรัฐใช้มาตรการที่จำเป็นและมีประสิทธิภาพเพื่อตอบโต้และกำจัดการก่อการร้ายที่สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศของสิทธิมนุษยชน รวมทั้งผลักดันให้ประชาคมระหว่างประเทศร่วมมือกันในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

26. ข้อมติที่ 49/60 มาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ.1994 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 46/51 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1991 และคำตัดสินที่ 48/411 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1993 รายงานของเลขาธิการการพิจารณาปัญหาในมาตรการต่าง ๆ เพื่อกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยให้ความเชื่อมั่นในการรับเอาปฏิญญามาตรการต่าง ๆ ในการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และตัวแทนที่เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์กรและองค์กรต่าง ๆ ในการรับเอาปฏิญญานี้ อีกทั้งยังผลักดันรัฐต่าง ๆ ให้ใช้มาตรการที่เหมาะสมในระดับประเทศและระหว่างประเทศ โดยสอดคล้องกับปฏิญญาว่าด้วยการกำจัดการก่อการร้าย และให้เลขาธิการสหประชาชาติติดตามการอนุวัติการณ์ตามข้อมติและปฏิญญานี้ เพื่อเสนอต่อสมัชชาในรายงานสมัยประชุมที่ 50

ภาคผนวก ปฏิญญาว่าด้วยการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ปฏิญญานี้อยู่ในกรอบความมุ่งหมายและหลักการต่าง ๆ ของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยยืนยันตามปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐตามกฎบัตรสหประชาชาติ ปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงระหว่างประเทศ คำนิยามการรุกรานปฏิญญาว่าด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพของหลักการระงับจากการคุกคามหรือใช้กำลังในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ปฏิญญาเวียนนาและแผนการกระทำที่รับเอาโดยการประชุมสิทธิมนุษยชนโลก ข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยเศรษฐกิจ สังคม และสิทธิทางวัฒนธรรม และข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและการเมือง โดยมีความกังวลต่อการกระทำการก่อการร้ายทุกรูปแบบที่มีอยู่ทั่วโลก การพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มผู้ก่อการร้ายและผู้ขนยาเสพติด โดยให้ความเชื่อมั่นต่อความร่วมมือระหว่างรัฐในการตอบโต้อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายและการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ รวมถึงรัฐที่เข้าไปเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ องค์กรประกอบที่สำคัญในการคงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และเน้นการขยายความร่วมมือระหว่างรัฐต่าง ๆ ในการใช้หรือรับเอามาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกัน ตรวจจับ และกำจัดการก่อการร้ายในทุกูปแบบที่กระทบต่อประชาคมระหว่างประเทศ อีกทั้งยังยืนยันสนธิสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการก่อการร้ายที่มีอยู่ และการทบทวนการบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่เพื่อตอบโต้การก่อการร้ายทุกรูปแบบโดยให้ความมั่นใจในกรอบการทำงานของกฎหมายในการป้องกันและกำจัดการก่อการร้าย ดังนี้

1. รัฐสมาชิกขององค์สหประชาชาติ ได้ยืนยันในการประนามการก่อการร้ายในทุกรูปแบบที่เป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ และละเมิดต่อหลักการความมุ่งหมายของสหประชาชาติ ซึ่งถือเป็นการคุกคามต่อสันติภาพ ความมั่นคง และความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ตลอดจนขัดต่อความมุ่งหมายในการทำลายสิทธิมนุษยชนเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และหลักการประชาธิปไตยของสังคม

2. รัฐต่าง ๆ ต้องอยู่ในกรอบความมุ่งหมายของกฎบัตรสหประชาชาติและบทบัญญัติต่าง ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศในการตอบโต้การก่อการร้ายระหว่างประเทศ และผลักดันให้ใช้มาตรการที่สอดคล้องกับบทบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนเพื่อกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะระงับจากการดำเนินการ การกระตุ่น การให้เงินทุน การสนับสนุนหรือยอมรับ การกระทำการก่อการร้าย และใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้มั่นใจว่าดินแดนของรัฐเหล่านั้นจะไม่ถูกนำมาใช้ในการสร้างค่ายฝึกฝนหรือการเตรียมการดำเนินการในการก่อการร้ายในรัฐอื่น หรือประชาชนในรัฐเหล่านั้น และเพื่อตอบโต้การก่อการร้ายที่เพิ่มมากขึ้น รัฐจึงควรจะเพิ่มความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและตอบโต้การก่อการร้ายอย่างเป็นระบบ เช่นเดียวกับการอนุวัติการตามอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และข้อตกลงเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามหลักทวิภาคี พหุภาคี และภูมิภาค ตลอดจนผลักดันให้รัฐที่ยังไม่ได้กระทำการเช่นนั้นให้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ได้อ้างไว้ในปฏิญญานี้

3. องค์การสหประชาชาติ ตัวแทนผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง องค์การเกี่ยวกับรัฐบาลและองค์การต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องพยายามสนับสนุนมาตรการที่ตอบโต้และกำจัดการก่อการร้าย อีกทั้งเลขาธิการควรให้ความช่วยเหลือในการอนุวัติการตามปฏิญญาตามมาตรการที่เป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศโดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายและการอนุวัติการตามข้อตกลงทวิภาคี พหุภาคี และภูมิภาค ที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่มีอยู่ รวมถึงสาเหตุของการก่อการร้าย การดำเนินคดีทางอาญาและการตัดสินคดีตามพื้นฐานข้อมูลที่ได้รับจากรัฐสมาชิก รวมถึงบทสรุปของกฎหมายภายในประเทศและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายในทุกรูปแบบ ตลอดจนการวิเคราะห์พิสัยทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือรัฐต่าง ๆ ในการกำหนดเนื้อหาและพัฒนารอบการทำงานของกฎหมายตามอนุสัญญาเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

4. ผลักดันทุกรัฐให้สนับสนุนและอนุวัติการณ์โดยสุจริตตามบทบัญญัติปฏิญญานี้ในทุกแง่มุมอย่างมีประสิทธิภาพ เน้นความจำเป็นในการขยายความร่วมมือในการกำจัดการก่อการร้าย พัฒนาและประมวลกฎหมายระหว่างประเทศเช่นเดียวกับการเพิ่มประสิทธิภาพของสหประชาชาติ และตัวแทนผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้ององค์การระหว่างประเทศและองค์กรต่าง ๆ

27. ข้อมติที่ 49/185 สิทธิมนุษยชนและการก่อการร้าย

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1994 โดยเป็นไปตามหลักการในกฎบัตรสหประชาชาติปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อตกลงระหว่างประเทศของสิทธิมนุษยชน และการเรียกร้องตามปฏิญญาเวียนนาและแผนการกระทำของการประชุมสิทธิมนุษยชนโลก เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1993 ข้อมติที่ 48/122 เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1993 ข้อมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนที่ 1994/46 รับเอาเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ. 1994 และข้อมติที่ 1994/18 รับเอาเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 1994 ของคณะอนุกรรมการป้องกันการเลือกปฏิบัติ และการปกป้องชนกลุ่มน้อย ข้อมตินี้เน้นให้รัฐสมาชิกมีพันธกรณีที่ส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะการให้ความสนใจต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยกลุ่มผู้ก่อการร้าย และมีการให้ความสำคัญต่อการปกป้องสิทธิมนุษยชน หลักประกันสำหรับปัจเจกชน โดยสอดคล้องกับหลักการและพิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง คือ การประนาม การก่อการร้ายที่ถือว่าเป็นการทำลายสิทธิมนุษยชนเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และเป็นการคุกคามความมั่นคงของรัฐ โดยเรียกร้องให้ทุกรัฐใช้มาตรการที่จำเป็นและมีประสิทธิภาพที่สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศของสิทธิมนุษยชน เพื่อป้องกัน ตอบโต้ และกำจัดการกระทำการก่อการร้าย ตลอดจนผลักดันให้ประชาคมระหว่างประเทศเพิ่มความช่วยเหลือในการต่อสู้กับการก่อการร้ายระดับประเทศและระหว่างประเทศ

28. ข้อมติที่ 50/53 มาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1995 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 49/60 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 ที่รับปฏิญญาว่าด้วยมาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ คำแถลงการณ์เมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 1992 โดยประธานคณะมนตรีการประชุมในระดับหัวหน้ารัฐบาลปฏิญญาในวาระครบรอบ 50 ปี

องค์การสหประชาชาติ และให้ความสำคัญในการขยายความร่วมมือระหว่างรัฐและองค์การระหว่างประเทศเพื่อป้องกัน ควบคุม และกำจัดการก่อการร้าย ซึ่งในรายงานของเลขาธิการสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ. 1995 ได้ประนามการก่อการร้ายและผลึกัดันรัฐต่าง ๆ สนับสนุนและอนุวัติการณ์ตามข้อบทของปฏิญญากำจัดการก่อการร้ายนี้ เพื่อให้ความมั่นใจว่าผู้มีส่วนร่วมในการกระทำการก่อการร้ายจะไม่สามารถหาที่หลบภัย ตลอดจนตระหนักถึงบทบาทของคณะมนตรีความมั่นคงในการควบคุมการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

29. ข้อมติที่ 50/186 สิทธิมนุษยชนและการก่อการร้าย

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1995 โดยยืนยันตามกฎบัตรสหประชาชาติปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ปฏิญญาหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่กรรมาธิการความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือระหว่างรัฐโดยสอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติ ข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน คำแถลงการณ์ในโอกาสครบรอบ 50 ปี ขององค์การสหประชาชาติ ปฏิญญาเวียนนา และแผนการกระทำที่รับเอาโดยการประชุมสิทธิมนุษยชนโลก เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1994 รายงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนในข้อมติ 1995/43 เมื่อวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 1995 ซึ่งก็ยืนยันให้ทุกรัฐมีพันธกรณีที่ปกป้องสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ตลอดจนความกังวลต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำผิดโดยกลุ่มผู้ก่อการร้าย ข้อมตินั้นยังยืนยันว่ามาตรการตอบโต้การก่อการร้ายต้องมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ในการประนามการก่อการร้ายและเรียกร้องให้ทุกรัฐใช้มาตรการที่จำเป็นและมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานระหว่งประเทศของสิทธิมนุษยชนโดยผลึกัดันให้ประชาคมระหว่างประเทศร่วมมือกันในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

30. ข้อมติที่ 51/210 มาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 โดยยืนยันตามข้อมติที่ 49/60 วันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 ซึ่งรับเอาปฏิญญามาตรการการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ข้อมติที่ 50/53 เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1995 คำแถลงการณ์ในโอกาสครบรอบ 50 ปี องค์การสหประชาชาติ ความมุ่งหมายและหลักการขององค์การสหประชาชาติ โดยเน้นความจำเป็นในการขยายความร่วมมือ

ระหว่างรัฐต่าง ๆ และองค์การระหว่างประเทศเพื่อปกป้อง ตอบโต้ และกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยสมาชิกใหญ่สนับสนุนให้รัฐต่าง ๆ ได้ทบทวนขอบเขตของบทบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศที่มี เพื่อให้แน่ใจว่ากรอบทางกฎหมายได้ครอบคลุมทุกแง่มุมเนื้อหา และรับรองรายงานเลขานุการที่ประนามการก่อการร้าย และเรียกร้องให้ทุกรัฐรับเอามาตรการต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และขยายความร่วมมือระหว่างประเทศในการตอบโต้การก่อการร้าย ตลอดจนพิจารณาในการรับเอามาตรการต่าง ๆ ตามที่กำหนดในเอกสารทางการที่รับเอาโดยกลุ่มประเทศอุตสาหกรรม 7 ประเทศ และสมัชชารัฐเซียที่ประชุมกับรัฐมนตรีเรื่องการก่อการร้าย ณ กรุงลิมา ค.ศ. 1996 ภายใต้การอุปถัมภ์ขององค์การสหรัฐอเมริกา ซึ่งเรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ พัฒนาความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐบาลเพื่อปกป้อง สืบสวนและตอบโต้การโจมตีของผู้ก่อการร้ายต่อสาธารณชน มีการค้นคว้าวิจัยและพัฒนาวิธีการสืบหาวัตถุระเบิดหรือวัตถุอื่นที่เป็นสาเหตุการตายหรือบาดเจ็บ และกำหนดความเสี่ยงของผู้ก่อการร้ายในการใช้ไฟฟ้าหรือระบบคลื่นการติดต่อสื่อสารและเครือข่าย เพื่อบรรลุการกระทำอาชญากรรม ตลอดจนการพัฒนาข้อตกลงทวิภาคี และหลายฝ่ายในการดำเนินการควบคู่ไปกับกระบวนการช่วยเหลือทางกฎหมายที่เร่งสืบสวน ค้นหาหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำการก่อการร้าย ข้อดีนี้ยังเน้นให้อนุวัติการณ์อย่างมีประสิทธิภาพตามพิธีสารทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยให้ทุกรัฐระงับการให้เงิน การสนับสนุน การฝึกฝน และช่วยเหลือการกระทำการก่อการร้ายและผลักดันให้ทุกรัฐที่ยังไม่ได้กระทำการดังกล่าวได้พิจารณาเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย และบัญญัติกฎหมายภายในเพื่ออนุวัติการณ์ตามบทบัญญัติของอนุสัญญาเหล่านั้นและพิธีสารต่าง ๆ รวมถึงการจัดตั้งคณะกรรมการชั่วคราว เพื่อเปิดให้รัฐสมาชิกองค์การสหประชาชาติหรือสมาชิกของตัวแทนผู้เชี่ยวชาญหรือสมาชิกหน่วยงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ เพื่อกำหนดรายละเอียดในอนุสัญญาระหว่างประเทศ เพื่อการปราบปรามการวางระเบิดของผู้ก่อการร้าย และอนุสัญญาระหว่างประเทศในการปราบปรามการก่อการร้ายอาวุธนิวเคลียร์ และกำหนดวิธีการพัฒนากรอบการทำงานทางกฎหมายของอนุสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

คำประกาศที่ประกอบปฏิญญาว่าด้วยมาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1994

สมัชชาใหญ่ได้ให้แนวทางตามความมุ่งหมายและหลักการต่าง ๆ ของกฎบัตรสหประชาชาติ และยืนยันตามปฏิญญาการจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่สมัชชารับเอาข้อมติที่ 49/60 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 คำแถลงการณ์ในโอกาสครบรอบ 50 ปี โดยเน้นให้รัฐต่าง ๆ พัฒนาข้อกำหนดหรือดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น หรือให้มั่นใจว่ามีความรับผิดชอบต่อการกระทำของผู้ก่อการร้ายที่ถูกนำตัวมาพิจารณาคดี และให้ความสำคัญในการร่วมมือโดยรัฐต่าง ๆ กับพันธกรณีภายในทบัญญัติของอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับสถานของผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสาร ค.ศ. 1967 การยืนยันตามข้อบทที่ 4 ของปฏิญญาว่าด้วยดินแดนผู้ลี้ภัยที่รับเอาโดยสมัชชาใหญ่ในข้อมติที่ 2312 (XXII) เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1967 และเน้นความจำเป็นในการขยายความร่วมมือระหว่างประเทศ ระหว่างรัฐต่าง ๆ เพื่อป้องกัน ดอบโต้ และกำจัดการก่อการร้ายในทุกรูปแบบ ซึ่งได้ประกาศว่ารัฐสมาชิกองค์การสหประชาชาติได้ประนามการก่อการร้าย ถือว่าเป็นความขัดแย้งต่อความมุ่งหมายและหลักการต่าง ๆ ของสหประชาชาติ โดยเฉพาะการให้เงิน การวางแผน และการปลุกปั่นต่อการกระทำของผู้ก่อการร้าย โดยยืนยันว่าผู้มีส่วนร่วมดังกล่าวจะถูกพิจารณาในศาลและยอมรับสิทธิโดยของรัฐบาลต่าง ๆ ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน อีกทั้งรัฐสมาชิกสหประชาชาติยังยืนยันว่ารัฐต่าง ๆ ควรใช้มาตรการที่เหมาะสมโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายในประเทศที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมาตรฐานระหว่างประเทศของสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการให้ความสำคัญของการใช้ขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อแบ่งความรู้ความชำนาญ และข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อการร้าย การเคลื่อนไหว การสนับสนุนและให้อาวยุโดยให้ข้อมูลจากการพิจารณาสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีกับผู้ก่อการร้าย

31. ข้อมติที่ 52/165 มาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เป็นข้อมติที่รับเอาเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1997 โดยเป็นไปตามความมุ่งหมายและหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยยืนยันตามข้อมติที่เกี่ยวข้องรวมทั้งข้อมติที่ 49/60 วันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 ข้อมติที่ 50/53 วันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1995 และข้อมติที่ 51/210 วันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 คำแถลงการณ์เนื่องในโอกาสครบรอบ 50 ปี องค์การสหประชาชาติ โดยเน้นความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์การ ตัวแทน องค์การระดับภูมิภาค และสหประชาชาติเพื่อป้องกัน ดอบโต้ และกำจัดการก่อการร้ายทุกรูปแบบไม่ว่าที่ไหนและใครก็ตามที่กระทำ อีกทั้งได้เน้นให้มีการเพิ่มบทบาทของสหประชาชาติและตัวแทนผู้เชี่ยวชาญพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการดอบโต้การก่อการร้าย และยืนยันตามปฏิญญาและภาคผนวกตามข้อมติที่ 49/60

ที่สนับสนุนให้รัฐต่าง ๆ ได้ทบทวนบทบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ การปราบปรามและกำจัดการก่อการร้ายทุกรูปแบบ เพื่อให้มั่นใจว่าการอบของกฎหมายจะครอบคลุมทุกแง่มุม และตระหนักถึงความเป็นไปได้ในการพิจารณาเพื่อกำหนดรายละเอียดในอนุสัญญาเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศในอนาคตอันใกล้ และยังสามารถรับการรายงานเลขอาชญากรรมที่ทั่วประเทศทุกการกระทำการก่อการร้ายในฐานะอาชญากรรมและไม่สามารถได้รับการตัดสินความถูกต้องชอบธรรมได้ และเน้นย้ำว่าการกระทำอาชญากรรมที่เจตนาหรือคาดเดาว่าจะก่อให้เกิดความหวาดกลัวของรัฐต่อประชาชนโดยทั่วไป กลุ่มบุคคลหรือบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมายทางการเมืองในทุกสถานการณ์ที่ไม่สามารถพิสูจน์ความถูกต้องได้ และเรียกร้องให้ทุกรัฐรับเอามาตรการที่สอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ รวมทั้งกฎเกณฑ์สิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเพื่อป้องกันการก่อการร้ายและเพิ่มประสิทธิภาพในความร่วมมือระหว่างประเทศในการตอบโต้และพิจารณาอนุวัติการณ์ตามมาตรการที่กำหนดในข้อมติที่ 51/210 และเน้นให้ทุกรัฐระงับจากการให้เงินสนับสนุน จัดหาการฝึกฝนหรือช่วยเหลือการกระทำของผู้ก่อการร้าย อนุวัติการณ์พิธีสารทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนผลักดันให้ทุกรัฐที่ยังไม่กระทำการดังกล่าวได้พิจารณาตามเนื้อหาที่กล่าวมา การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาและพิธีสารที่เกี่ยวข้องตามข้อมติที่ 51/210 และบัญญัติกฎหมายภายในที่เหมาะสมเพื่อให้ความมั่นใจว่าเขตอำนาจศาลจะสามารถนำผู้กระทำผิดในการเป็นผู้ก่อการร้ายมาพิจารณาคดี และได้ยืนยันตามปฏิญญาว่าด้วยมาตรการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามข้อมติที่ 49/60 และ 51/210 โดยเรียกร้องให้ทุกรัฐอนุวัติการณ์ดังกล่าว

DRAFT ARTICLES ON STATE RESPONSIBILITY
ADOPTED BY THE INTERNATIONAL LAW COMMISSION
ON FIRST READING*

PART I

Chapter I

GENERAL PRINCIPLES

Article 1. Responsibility of a State for its internationally wrongful acts

Every internationally wrongful act of a State entails the international responsibility of that State.

Article 2. Possibility that every State may be held to have committed an internationally wrongful act

Every State is subject to the possibility of being held to have committed an internationally wrongful act entailing its international responsibility.

Article 3. Elements of an internationally wrongful act of a State

There is an internationally wrongful act of a State when:

- (a) conduct consisting of an action or omission is attributable to the State under international law; and
- (b) that conduct constitutes a breach of an international obligation of the State.

Article 4. Characterization of an act of a State as internationally wrongful

An act of a State may only be characterized as internationally wrongful by international law. Such characterization cannot be affected by the characterization of the same act as lawful by internal law.

* Draft articles 1 to 35 of Part 1 are published in YILC 1980, vol.II (Part 2), pp.30-34. Draft articles 1 to 5 of Part 2 are published in the Report of the International Law Commission on the Work of its Thirty-seventh Session (1985), doc. A/40/10, pp.52-53.

THE "ACT OF THE STATE" UNDER INTERNATIONAL LAW

Article 5. Attribution to the State of the conduct of its organs

For the purposes of the present articles, conduct of any State organ having that status under the internal law of that State shall be considered as an act of the State concerned under international law, provided that organ was acting in that capacity in the case in question.

Article 6. Irrelevance of the position of the organ in the organization of the State

The conduct of an organ of the State shall be considered as an act of that State under international law, whether that organ belongs to the constituent, legislative, executive, judicial or other power, whether its functions are of an international or an internal character, and whether it holds a superior or a subordinate position in the organization of the State.

Article 7. Attribution to the State of the conduct of other entities empowered to exercise elements of the governmental authority

1. The conduct of an organ of a territorial governmental entity within a State shall also be considered as an act of that State under international law, provided that organ was acting in that capacity in the case in question.

2. The conduct of an organ of an entity which is not part of the formal structure of the State or of a territorial governmental entity, but which is empowered by the internal law of that State to exercise elements of the governmental authority, shall also be considered as an act of the State under international law, provided that organ was acting in that capacity in the case in question.

Article 8. Attribution to the State of the conduct of persons acting in fact on behalf of the State

The conduct of a person or group of persons shall also be considered as an act of the State under international law if:

(a) it is established that such person or group of persons was in fact acting on behalf of that State; or

(b) such person or group of persons was in fact exercising elements of the governmental authority in the absence of the official authorities and in circumstances which justified the exercise of those elements of authority.

Article 9. Attribution to the State of the conduct of organs placed at its disposal by another State or by an international organization

The conduct of an organ which has been placed at the disposal of a State by

another State or by an international organization shall be considered as an act of the former State under international law, if that organ was acting in the exercise of elements of the governmental authority of the State at whose disposal it has been placed.

Article 10. Attribution to the State of conduct of organs acting outside their competence or contrary to instructions concerning their activity

The conduct of an organ of a State, of a territorial governmental entity or of an entity empowered to exercise elements of the governmental authority, such organ having acted in that capacity, shall be considered as an act of the State under international law even if, in the particular case, the organ exceeded its competence according to internal law or contravened instructions concerning its activity.

Article 11. Conduct of person not acting on behalf of the State

1. The conduct of a person or a group of persons not acting on behalf of the State shall not be considered as an act of the State under international law.

2. Paragraph 1 is without prejudice to the attribution to the State of any other conduct which is related to that of the persons or groups of persons referred to in that paragraph and which is to be considered as an act of the State by virtue of articles 5 to 10.

Article 12. Conduct of organs of another State

1. The conduct of an organ of a State acting in that capacity which takes place in the territory of another State or in any other territory under its jurisdiction shall not be considered as an act of the latter State under international law.

2. Paragraph 1 is without prejudice to the attribution to a State of any other conduct which is related to that referred to in that paragraph and which is to be considered as an act of that State by virtue of articles 5 to 10.

Article 13. Conduct of organs of an international organization

The conduct of an organ of an international organization acting in that capacity shall not be considered as an act of a State under international law by reason only of the fact that such conduct has taken place in the territory of that State or in any other territory under its jurisdiction.

Article 14. Conduct of organs of an insurrectional movement

1. The conduct of an organ of an insurrectional movement which is established in the territory of a State or in any other territory under its administration shall not be considered as an act of that State under international law.

2. Paragraph 1 is without prejudice to the attribution to a State of any other conduct which is related to that of the organ of the insurrectional movement and which is to be considered as an act of that State by virtue of articles 5 to 10.

3. Similarly, paragraph 1 is without prejudice to the attribution of the conduct of the organ of the insurrectional movement to that movement in any case in which such attribution may be made under international law.

Article 15. Attribution to the State of the act of an insurrectional movement which becomes the new government of a State or which results in the formation of a new State

1. The act of an insurrectional movement which becomes the new government of a State shall be considered as an act of that State. However, such attribution shall be without prejudice to the attribution to that State of conduct which would have been previously considered as an act of the State by virtue of articles 5 to 10.

2. The act of an insurrectional movement whose action results in the formation of a new State in part of the territory of a pre-existing State or in a territory under its administration shall be considered as an act of the new State.

Chapter III

BREACH OF AN INTERNATIONAL OBLIGATION

Article 16. Existence of a breach of an international obligation

There is a breach of an international obligation by a State when an act of that State is not in conformity with what is required of it by that obligation.

Article 17. Irrelevance of the origin of the international obligation breached

1. An act of a State which constitutes a breach of an international obligation is an internationally wrongful act regardless of the origin, whether customary, conventional or other, of that obligation.

2. The origin of the international obligation breached by a State does not affect the international responsibility arising from the internationally wrongful act of that State.

Article 18. Requirement that the international obligation be in force for the State

1. An act of the State which is not in conformity with what is required of it by an international obligation constitutes a breach of that obligation only if the act was performed at the time when the obligation was in force for that State.

2. However, an act of the State which, at the time when it was performed, was not in conformity with what was required of it by an international obligation in force for that State, ceases to be considered an internationally wrongful act if, subsequently, such an act has become compulsory by virtue of a peremptory norm of general international law.

3. If an act of the State which is not in conformity with what is required of it by an international obligation has a continuing character, there is a breach of that obligation only in respect of the period during which the act continues while the

obligation is in force for that State.

4. If an act of the State which is not in conformity with what is required of it by an international obligation is composed of a series of actions or omissions in respect of separate cases, there is a breach of that obligation if such an act may be considered to be constituted by the actions or omissions occurring within the period during which the obligation is in force for that State.

5. If an act of the State which is not in conformity with what is required of it by an international obligation is a complex act constituted by actions or omissions by the same or different organs of the State in respect of the same case, there is a breach of that obligation if the complex act not in conformity with it begins with an action or omission occurring within the period during which the obligation is in force for that State, even if that act is completed after that period.

Article 19. International crimes and international delicts

1. An act of a State which constitutes a breach of an international obligation is an internationally wrongful act, regardless of the subject-matter of the obligation breached.

2. An internationally wrongful act which results from the breach by a State of an international obligation so essential for the protection of fundamental interests of the international community that its breach is recognized as a crime by that community as a whole constitutes an international crime.

3. Subject to paragraph 2, and on the basis of the rules of international law in force, an international crime may result, *inter alia*, from:

(a) a serious breach of an international obligation of essential importance for the maintenance of international peace and security, such as that prohibiting aggression;

(b) a serious breach of an international obligation of essential importance for safeguarding the right of self-determination of peoples, such as that prohibiting the establishment or maintenance by force of colonial domination;

(c) a serious breach on a widespread scale of an international obligation of essential importance for safeguarding the human being, such as those prohibiting slavery, genocide and *apartheid*;

(d) a serious breach of an international obligation of essential importance for the safeguarding and preservation of the human environment, such as those prohibiting massive pollution of the atmosphere or of the seas.

4. Any internationally wrongful act which is not an international crime in accordance with paragraph 2 constitutes an international delict.

Article 20. Breach of an international obligation requiring the adoption of a particular course of conduct

There is a breach by a State of an international obligation requiring it to adopt a particular course of conduct when the conduct of that State is not in conformity with that required of it by that obligation.

Article 21. Breach of an international obligation requiring the achievement of a specified result

1. There is a breach by a State of an international obligation requiring it to achieve, by means of its own choice, a specified result if, by the conduct adopted, the State does not achieve the result required of it by that obligation.

2. When the conduct of the State has created a situation not in conformity with the result required of it by an international obligation, but the obligation allows that this or an equivalent result may nevertheless be achieved by subsequent conduct of the State, there is a breach of the obligation only if the State also fails by its subsequent conduct to achieve the result required of it by that obligation.

Article 22. Exhaustion of local remedies

When the conduct of a State has created a situation not in conformity with the result required of it by an international obligation concerning the treatment to be accorded to aliens, whether natural or juridical persons, but the obligation allows that this or an equivalent result may nevertheless be achieved by subsequent conduct of the State, there is a breach of the obligation only if the aliens concerned have exhausted the effective local remedies available to them without obtaining the treatment called for by the obligation or, where that is not possible, an equivalent treatment.

Article 23. Breach of an international obligation to prevent a given event

When the result required of a State by an international obligation is the prevention, by means of its own choice, of the occurrence of a given event, there is a breach of that obligation only if, by the conduct adopted, the State does not achieve that result.

Article 24. Moment and duration of the breach of an international obligation by an act of the State not extending in time

The breach of an international obligation by an act of the State not extending in time occurs at the moment when that act is performed. The time of commission of the breach does not extend beyond that moment, even if the effects of the act of the State continue subsequently.

Article 25. Moment and duration of the breach of an international obligation by an act of the State extending in time

1. The breach of an international obligation by an act of the State having a continuing character occurs at the moment when that act begins. Nevertheless, the time of commission of the breach extends over the entire period during which the act continues and remains not in conformity with the international obligation.

2. The breach of an international obligation by an act of the State, composed of a series of actions or omissions in respect of separate cases, occurs at the moment

when that action or omission of the series is accomplished which establishes the existence of the composite act. Nevertheless, the time of commission of the breach extends over the entire period from the first of the actions or omissions constituting the composite act not in conformity with the international obligation and so long as such actions or omissions are repeated.

3. The breach of an international obligation by a complex act of the State, consisting of a succession of actions or omissions by the same or different organs of the State in respect of the same case, occurs at the moment when the last constituent element of that complex act is accomplished. Nevertheless, the time of commission of the breach extends over the entire period between the action or omission which initiated the breach and that which completed it.

Article 26. Moment and duration of the breach of an international obligation to prevent a given event

The breach of an international obligation requiring a State to prevent a given event occurs when the event begins. Nevertheless, the time of commission of the breach extends over the entire period during which the event continues.

Chapter IV

IMPLICATION OF A STATE IN THE INTERNATIONALLY WRONGFUL ACT OF ANOTHER STATE

Article 27. Aid or assistance by a State to another State for the commission of an internationally wrongful act

Aid or assistance by a State to another State, if it is established that it is rendered for the commission of an internationally wrongful act carried out by the latter, itself constitutes an internationally wrongful act, even if, taken alone, such aid or assistance would not constitute the breach of an international obligation.

Article 28. Responsibility of a State for an internationally wrongful act of another State

1. An internationally wrongful act committed by a State in a field of activity in which that State is subject to the power of direction or control of another State entails the international responsibility of that other State.

2. An internationally wrongful act committed by a State as the result of coercion exerted by another State to secure the commission of that act entails the international responsibility of that other State.

3. Paragraphs 1 and 2 are without prejudice to the international responsibility, under the other articles of the present draft, of the State which has committed the internationally wrongful act.

Chapter V

CIRCUMSTANCES PRECLUDING WRONGFULNESS

Article 29. Consent

1. The consent validly given by a State to the commission by another State of a specified act not in conformity with an obligation of the latter State towards the former State precludes the wrongfulness of the act in relation to that State to the extent that the act remains within the limits of that consent.

2. Paragraph 1 does not apply if the obligation arises out of a peremptory norm of general international law. For the purposes of the present draft articles, a peremptory norm of general international law is a norm accepted and recognized by the international community of States as a whole as a norm from which no derogation is permitted and which can be modified only by a subsequent norm of general international law having the same character.

Article 30. Countermeasures in respect of an internationally wrongful act

The wrongfulness of an act of a State not in conformity with an obligation of that State towards another State is precluded if the act constitutes a measure legitimate under international law against that other State, in consequence of an internationally wrongful act of that other State.

Article 31. Force majeure and fortuitous event

1. The wrongfulness of an act of a State not in conformity with an international obligation of that State is precluded if the act was due to an irresistible force or to an unforeseen external event beyond its control which made it materially impossible for the State to act in conformity with that obligation or to know that its conduct was not in conformity with that obligation.

2. Paragraph 1 shall not apply if the State in question has contributed to the occurrence of the situation of material impossibility.

Article 32. Distress

1. The wrongfulness of an act of a State not in conformity with an international obligation of that State is precluded if the author of the conduct which constitutes the act of that State had no other means, in a situation of extreme distress, of saving his life or that of persons entrusted to his care.

2. Paragraph 1 shall not apply if the State in question has contributed to the occurrence of the situation of extreme distress or if the conduct in question was likely to create a comparable or greater peril.

Article 33. State of necessity

1. A state of necessity may not be invoked by a State as a ground for precluding the

wrongfulness of an act of that State not in conformity with an international obligation of the State unless:

(a) the act was the only means of safeguarding an essential interest of the State against a grave and imminent peril; and

(b) the act did not seriously impair an essential interest of the State towards which the obligation existed.

2. In any case, a state of necessity may not be invoked by a State as a ground for precluding wrongfulness:

(a) if the international obligation with which the act of the State is not in conformity arises out of a peremptory norm of general international law; or

(b) if the international obligation with which the act of the State is not in conformity is laid down by a treaty which, explicitly or implicitly, excludes the possibility of invoking the state of necessity with respect to that obligation; or

(c) if the State in question has contributed to the occurrence of the state of necessity.

Article 34. Self-defence

The wrongfulness of an act of a State not in conformity with an international obligation of that State is precluded if the act constitutes a lawful measure of self-defence taken in conformity with the Charter of the United Nations.

Article 35. Reservation as to compensation for damage

Preclusion of the wrongfulness of an act of a State by virtue of the provisions of articles 29, 31, 32 or 33 does not prejudice any question that may arise in regard to compensation for damage caused by that act.

PART 2

Article 1

The international responsibility of a State which, pursuant to the provisions of Part One, arises from an internationally wrongful act committed by that State, entails legal consequences as set out in the present Part.

*Article 2**

Without prejudice to the provisions of articles 4 and (12), the provisions of this Part govern the legal consequences of any internationally wrongful act of a State, except where and to the extent that those legal consequences have been determined by other rules of international law relating specifically to the internationally wrongful act in question.

* The draft article provisionally adopted by the ILC in 1983 made reference to "articles (4) and 5". The reference was changed to "article 4 and (12)" in 1985 as a result of the re-numbering of draft article 5.

*Article 3**

Without prejudice to the provisions of articles 4 and (12), the rules of customary international law shall continue to govern the legal consequences of an internationally wrongful act of a State not set out in the provisions of the present Part.

*Article 4***

The legal consequences of an internationally wrongful act of a State set out in the provisions of the present Part are subject, as appropriate, to the provisions and procedures of the Charter of the United Nations relating to the maintenance of international peace and security.

Article 5

1. For the purposes of the present articles, "injured State" means any State a right of which is infringed by the act of another State, if that act constitutes, in accordance with Part One of the present articles, an internationally wrongful act of that State.

2. In particular, "injured State" means

(a) if the right infringed by the act of a State arises from a bilateral treaty, the other State party to the treaty;

(b) if the right infringed by the act of a State arises from a judgement or other binding dispute settlement decision of an international court or tribunal, the other State or States parties to the dispute and entitled to the benefit of that right;

(c) if the right infringed by the act of a State arises from a binding decision of an international organ other than an international court or tribunal, the State or States which, in accordance with the constituent instrument of the international organization concerned, are entitled to the benefit of that right;

(d) if the right infringed by the act of a State arises from a treaty provision for a third State, that third State;

(e) if the right infringed by the act of a State arises from a multilateral treaty or from a rule of customary international law, any other State party to the multilateral treaty or bound by the relevant rule of customary international law, if it is established that:

(i) the right has been created or is established in its favour;

(ii) the infringement of the right by the act of a State necessarily affects the enjoyment of the rights or the performance of the obligations of the other States parties to the multilateral treaty or bound by the rule of customary international law; or

(iii) the right has been created or is established for the protection of human rights and fundamental freedoms;

* The draft article provisionally adopted by the ILC in 1983 made reference to "articles (4) and 5". The reference was changed to "article 4 and (12)" in 1985 as a result of the re-numbering of draft article 5.

** Provisionally adopted by the ILC in 1983 as article 5 and re-numbered in 1985.

(f) if the right infringed by the act of a State arises from a multilateral treaty, any other State party to the multilateral treaty, if it is established that the right has been expressly stipulated in that treaty for the protection of the collective interests of the States parties thereto.

3. In addition, "injured State" means, if the internationally wrongful act constitutes an international crime (and in the context of the rights and obligations of States under articles 14 and 15), all other States.

ประวัติผู้เขียน

นางสาวจีระพรรณ ผ่องชมภู เกิดเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ที่ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีนิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2537 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2538

